

sprake was van „moedwillige verwaarloozing”, want dat de ouders naar hun overtuiging hun best hadden gedaan. De rechters waren zeer onder den indruk van dit betoog, maar de voorzitter deed uitkomen, dat de wet onder de verplichting tot verschaffing van geneeskundige hulp verstaat de hulp, verleend door een bevoegd arts. Het vonnis werd bevestigd (*Lancet*).

Zoolang de geneeskunst geen genezing kan waarborgen, lijkt het toch een weinig hard, menschen te veroordeelen, die aan iets anders, hoe onzinnig ook, meer geloof hechten.

Oók het geloof in ons beroep is ten deele wondergeloof. Hiervan geeft *The Lancet* in een ander artikél eenige aardige staaltjes, die waarlijk niet uitsluitend betrekking hebben op de Engelsche bevolking, want hier hooren wij ook wel mirakels van de geneeskunst vertellen. Het meest gewone is, dat de oogdokter het oog uit de oogkas verwijdert, het op de wang legt, in orde maakt en weer op zijn plaats zet. Een der oudere oogartsen in ons land vertelde mij vóór jaren, dat een man, die de staaroperatie zijner vrouw had bijgewoond, zijn bewondering te kennen gaf, want hij had *gezien*, dat het oog „er uit” was geweest. Nog merkwaardiger is de overtuiging, dat de chirurgen al de ingewanden van hun patiënten op een schotel leggen, schoonmaken en weer in den buik pakken. Iets minder gewoon is het verhaal van den dokter, die 's nachts langs tuinmuren sluipt om katten te vangen, want deze man vol geweten beproeft *altijd* de medicijnen eerst bij dieren, voordat hij ze aan zijn patiënt geeft. Het geloof in groote flesschen met wankleurige en ietwat stinkende medicijnen is wat aan het tanen. Veeleer maakt het bij het tegenwoordige publiek een grooten indruk, dat zulke krachtige werkingen kunnen worden bereikt met vloeistoffen, die niet van „klaar water” te onderscheiden zijn.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

SPAANSCH GRIEP.

Naar aanleiding van het stukje van de heeren LAND en SLUIJTERMAN het volgende. Belast met de regeling van de bestrijding dezer ziekte in Middelburg, waar de patiënten zooveel mogelijk werden opgenomen eerst in een gerequireerd huis en later in een gerequireerde school, was ik in de gelegenheid te zien, dat zoowel de meeste behandelende geneesheeren als het personeel vroeg of later werden aangetast. Ook de echtgenooten van een van de behandelende geneesheeren en van een verpleger werden aangetast, wat dus niet met de ervaring van bovengenoemde heeren overeenkomt. Eigenaardig is, dat twee patiënten van buiten werden opgenomen met de diagnose acute appendicitis, zoodat men goed doet, alvorens à chaud een appendix te verwijderen, hiermede rekening te houden.

Het verplegen van patiënten met Spaansche griep te midden van anderen is af te keuren. Men vergete niet, dat, hoe licht de ziekte gewoonlijk verloopt, men toch gevallen ziet, waarin het verloop het ergste doet vreezen.

Middelburg, 28 Juli 1918.

Dr. P. H. VAN ROOJEN.

KLINISCHE ONDERZOEKINGEN OVER DE BLOEDKATALASE.

Het opstel van dr. A. W. VISSER, in n°. 3, tweede helft van dit *Tijdschrift*, geeft mij aanleiding tot de volgende opmerkingen.

De beschouwingen van den heer VISSER zijn volkomen juist en trouwens elk scheikundige en een ieder, die zich met fermentstudies bezighoudt, geheel bekend. In hoeverre zij voor den practizeerenden arts en de andere lezers, die in deze zaken niet thuis zijn, belangrijk zijn, met name wat de wiskundige uitwerking der formules betreft, wensch ik niet te beoordeelen.

Wat echter vaststaat is, dat deze beschouwingen in het geheel niets te maken hebben met mijn proefschrift, welks verkorte inhoud binnenkort in dit *Tijdschrift* zal verschijnen. Immers het betoog van den heer VISSER komt, ontdaan van het wis-